

Arrest

nr. 176 052 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Kabul in het district Mirbachakot te Siab Goza. U stelt negentien jaar oud te zijn. Toen u vijf jaar oud was, verhuisde u naar het dorp Khair Abad in het Chaharasayab district in Kabul. De aanleiding was de dood van uw vader die een moedjahedien was. Hij overleed veertien jaar geleden onder omstandigheden die u niet kent. Uw oom aan moederszijde woont eveneens in Khair Abad dorp en steunde het gezin na de dood van uw vader. Van etnische afkomst bent u een Tadzjiek en u bent een moslim van de soennitisch strekking. Uw moedertaal is Dari en u spreekt geen andere talen. U bent ongehuwd en kinderloos. U verklaart ongeschoold en analfabeet te zijn. U verdiende de kost door auto's te wassen in de bazaar van

Charharasayb. Op een dag diende u een politievoertuig te kuisen. Na uw werk vroegen ze u om mee te komen naar hun controlepost om ook daar te kuisen. Sindsdien ging u gedurende een half jaar dagelijks een dertig à veertig minuten kuisen op de controlepost. Op een dag kwam de taliban naar uw huis omdat ze dachten dat u een spion was omwille van uw werkzaamheden op de controlepost en omdat uw vader vroeger tegen de taliban gevochten had. Op het moment dat de taliban langs kwam was u nog de controlepost. Toen uw moeder bij uw thuiskomst vertelde over het bezoek van de taliban vluchtte u naar het huis van uw oom. De taliban wilde u meenemen en vermoorden. U bleef er één nacht en 's morgens vertrok u met een smokkelaar en verliet u het land op 13 september 2015. U was één maand onderweg en reisde van Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan op 13 oktober 2015 en vroeg een dag later asiel aan. Toen u twee maanden in België was, is de taliban u opnieuw komen zoeken bij u thuis. Uw moeder kreeg een aanval door de stress en is overleden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt.

Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet aannemelijk gebleken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in uw verklaringen aangaande uw werk op de controlepost van de soldaten dermate karig bent in het verstrekken van informatie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt er effectief gewerkt te hebben. Tijdens het gehoor werden u uitvoerig vragen gesteld met betrekking tot de controlepost. U antwoordt telkens zeer kort of dient het antwoord schuldig te blijven. Nochtans stelt u dat u ruim zes maanden ongeveer elke dag aanwezig was op de controlepost om er gedurende een dertig à veertig minuten de afwas te doen en vuil op te ruimen (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd wat de taken precies waren van de soldaten, zegt u niets te weten over hun taken. Wanneer er wordt doorgevraagd, zegt u dat ze gewoon de controlepost bewaakten. Op de vraag waarom de controlepost er precies was, dient u het antwoord eveneens schuldig te blijven. Wanneer er aangegeven wordt dat het eventueel met de taliban te maken kan hebben of andere personen, antwoordt u dat het doel van de post niet kent en dat het er gewoon was voor de veiligheid. U zou de agenten nooit iemand hebben zien controleren of een auto doen stoppen. Buiten de agenten heeft nooit iemand de controlepost zien binnen of buiten gaan (CGVS, p. 16, 18). Het is zeer opmerkelijk dat u niet meer informatie kan geven over de bredere context van de controlepost, welke veiligheidsproblemen er eventueel geweest zouden zijn en wat de taken waren van de soldaten. Het is niet aannemelijk dat iemand die regelmatig in een controlepost komt, niet meer kan vertellen over activiteiten van de soldaten of over de eventuele veiligheidsproblemen waarmee ze geconfronteerd werden. U kwam nochtans op verschillende tijdstippen in de controlepost en kon er vrij binnenwandelen (CGVS, p. 17-18). Het feit dat u enkel kan verklaren dat de activiteiten van de soldaten bestonden uit het bewaken en ze verder niets deden, zonder hierover te kunnen uitweiden, is verwonderlijk en plaatst ernstige vraagtekens bij uw bewering omtrent uw werkzaamheden op de controlepost. Doorheen het gehoor werd verschillende malen aangedrongen om meer informatie te verschaffen over de activiteiten van de soldaten, dit bleef telkenmale zonder resultaat. Omdat u niets specifiek kon vertellen over de activiteiten van de soldaten, werd getracht om te polsen naar eventuele conversaties of gesprekken die u zou gehad hebben met de soldaten of opgevangen zou kunnen hebben. Over dit onderwerp kan u evenmin informatie geven die het enigszins aannemelijk zou kunnen maken dat u effectief op de controlepost gewerkt zou hebben. Hoewel u de vier namen van de aanwezige soldaten kan opnoemen, verklaart u dat u nooit een conversatie met hen had gedurende de zes maanden dat u er werkte, ze spraken nochtans uw moedertaal Dari. Als u gevraagd wordt of u ooit een gesprek van de soldaten gehoord zou hebben, antwoordt u dat ze nooit dicht bij u waren wanneer ze spraken, ze zouden er gewoon gezeten hebben. U weet ook niet of de soldaten van de buurt waren of waar ze precies woonden. U had geen idee wie er 's nachts weg ging of daar bleef. De enige agenten die u er ooit gezien zou hebben gedurende de zes maanden, waren de vier agenten waarvan u de namen noemde (CGVS, p. 17-18). Bovenstaande verklaringen maken uw relaas omtrent de werkzaamheden bij de controlepost zeer onaannemelijk. Het is niet mogelijk dat u tijdens uw dagelijkse bezoeken over een periode van een half jaar nooit een gesprek tussen de soldaten heeft opgevangen. Dat ze niet spraken en er gewoon zaten terwijl u uw werk deed en dit gedurende zes maanden is niet geloofwaardig. U kan enkel hun namen noemen en kan voor de rest geen informatie aanbrengen die een aanwijzing zou kunnen zijn dat u werkelijk op de controlepost gewerkt heeft. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw werk op de controlepost van de politie.

Verder dient er vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de aanwezigheid van de taliban in uw dorp of regio niet aannemelijk zijn. Uw beweringen over hun aanwezigheid blijven zeer vaag. Hoewel u beweert dat de taliban aanwezig is in de dorpen in uw regio, lijkt u verder zeer weinig concrete

informatie over hen te kunnen geven. U somt vier namen op van taliban leiders die actief zouden zijn in uw regio. U weet echter niet te vertellen of de mensen afkomstig zijn van uw regio of uit uw district. U zegt de namen te kennen maar weet verder geen details te geven. In deze context is het opmerkelijk dat u zegt dat de taliban 's nachts actief is in elk dorp in uw regio maar dat u slechts vier namen kan opnoemen en verder geen details weet over hen. Er zou door de mensen over de taliban gesproken worden maar ze zouden dan enkel de door u vermelde namen zeggen en verder niets meer. U weet ook niet wat de houding van de mensen uit uw dorp is ten aanzien van de taliban. Hoewel de meerderheid van de mensen in uw dorp Pachtoe spreekt waren er toch verschillende huizen waar men Dari sprak, ondermeer bij uw oom en bij uw eigen familie. Toch zou er nooit over de taliban gesproken zijn, enkel de namen werden vermeld en voor de rest niets. Ondanks het feit dat u weet te vertellen dat de taliban actief is in uw dorp en in uw regio heeft u nooit iemand in uw dorp gezien die lid zou kunnen zijn van de taliban. U heeft ook geen weet van eventuele incidenten die zich zouden voorgedaan hebben met de taliban in uw dorp of in uw district (CGVS, p. 7). Bovenstaande vaststelling over uw kennis van de taliban in uw regio staan in scherp contrast met uw beweringen dat de taliban actief zou zijn in elk dorp van uw regio. Het is niet geloofwaardig dat u vier namen van hen kan opnoemen en verder geen enkele bijkomende informatie kan geven. Het is ook niet aannemelijk dat er niet over hen gepraat zou worden en dat u geen enkel incident met de taliban kan herinneren als u beweert dat ze actief zijn in uw dorp en regio. Deze bemerkingen stellen opnieuw ernstige vraagtekens bij de oprechtheid van uw asielrelaas en bij de eventuele aanwezigheid van de taliban in uw regio.

Tot slot kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat de taliban u thuis kwam zoeken om u te vermoorden. Zoals hierboven eerder werd aangegeven, heeft u uw werkzaamheden voor de controlepost niet aannemelijk kunnen maken en valt hiermee de voornaamste reden weg waarvoor de taliban u zou vervolgen.

Bovendien is uw verklaring dat de taliban u zou vervolgen omwille van de activiteiten van uw vader veertien jaar geleden zeer onwaarschijnlijk. U verhuisde immers naar een ander district en u haalt geen voorgaande problemen met de taliban aan. Het is dan ook zeer opmerkelijk te noemen dat de taliban plots uit het niets, na nooit nog iets van hun te hebben laten horen, veertien jaar later aan uw deur zou staan. Dit bezoek van de taliban komt als het ware als een donderslag bij heldere hemel. In deze context zijn uw eerder vermelde verklaringen aangaande de aanwezigheid van de taliban in uw regio relevant. Hoewel u nooit over een actie van hen gehoord heeft in het dorp of in het district, zouden ze u komen opzoeken om u te ontvoeren en te vermoorden zonder hiervoor een geloofwaardig motief te hebben (CGVS, p. 7). Uw verklaringen over het bezoek van de taliban aan het huis van uw moeder is eveneens bevreemdend te noemen en bevatten tegenstrijdigheden. Hoewel u eerst zegt dat de taliban langs kwam om u te vermoorden (CGVS, p. 19) verklaart u iets later dat u niet weet dat ze u wilden vermoorden en dat ze enkel daar waren om u mee te nemen (CGVS, p. 20). Opmerkelijk is ook dat u zegt dat de taliban uw huis niet doorzocht, ze zouden aan de deur gekomen zijn en geweten hebben dat u niet thuis was.

Later zegt u dat ze toch zijn binnengekomen om te kijken of u niet aanwezig was (CGVS, p. 20). Dat u dergelijke tegenstrijdigheden vertelt in uw relaas is een duidelijke aanwijzing dat uw verhaal niet waarachtig is. U weet ook niets concreet te vertellen over wie de aanvallers waren, u zou ook niets aan uw moeder gevraagd hebben. Ze zou enkel gezegd hebben dat u naar uw oom diende te gaan omdat de taliban u zou willen meenemen (CGVS, p. 19). Dat u niet meer zou willen achterhalen over wie uw leven precies bedreigde, het waarom en wat de omstandigheden waren is niet aannemelijk. U beweert die nacht naar uw oom te zijn vertrokken en die ochtend te zijn opgehaald door een smokkelaar. U zou niet geweten hebben hoe de reis zo snel geregeld zou zijn en naar waar u precies ging (CGVS, p. 21). Dat u dergelijke zaken niet weet of niet gevraagd heeft is opnieuw niet aannemelijk. U zegt dat de taliban een tweede maal is langs gekomen om u te zoeken toen u reeds in België was. Ook over dit bezoek kan u enkel vertellen dat ze voor u kwamen en dat uw moeder een aanval zou gekregen hebben van de stress waardoor ze gestorven zou zijn.

U weet niet wat ze zeiden, of ze nog altijd naar u op zoek zijn en wat men tegen uw familie gezegd zou hebben (CGVS, p. 20-21). Er kan verwacht worden dat indien u werkelijk vervolgd zou zijn door de taliban u de moeite zou hebben genomen om meer te weten te komen aangaande de hierboven aangehaalde omstandigheden. Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op een controlepost werkte voor de politie en er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen omtrent de vervolging door de taliban kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt zodat u terzake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara, de drie steunboekjes van de overheid, de brief dat u in de regio verbleef, een overlijdensbewijs

van uw vader, de familiefoto's en de envelop waarin de documenten u toegezonden werden, zijn hoogstens een indicatie van uw identiteit en herkomst die hier nu niet ter discussie gesteld werden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw broer M.S.M.Z. (OV 6.900.005; CG 11/23528) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd op 30 januari 2013. Het CGVS benadrukt evenwel dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, 12°, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“a. Met betrekking tot de geloofwaardigheid

In eerste instantie wordt gezegd dat de eerste asielaanvraag niet geloofwaardig is, daar verzoeker op verschillende punten vaag is.

Zo zou verzoeker weinig informatie kunnen verstrekken over zijn werk bij de politie en over andere elementen in het asielrelaas.

Verzoeker wenst op te merken dat hij de draagwijdte van de vragen niet kon verstaan.

Verzoeker antwoordt zeer karig op alle vragen, omdat hij het zeer moeilijk heeft ze te begrijpen.

Verzoeker heeft echter heel wat informatie wel spontaan gegeven, zodat duidelijk is dat hij niet liegt.

Over zijn werk als autowasser blijft hij eveneens nogal op de vlakte, hoewel er geen enkele reden is om te twifelen aan dit element van het verhaal.

Het gaat dus om een persoonlijkheidskenmerk van verzoeker, waaruit zeker niet kan afgeleid worden dat verzoeker liegt.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming:

De situatie in Afghanistan is, zoals de tegenpartij ook weet, heel volatiel.

Zo kan verwezen worden naar het EASO Country of Origin Report: Afghanistan –Security Situation van januari 2015, te vinden op de website van het CGVS, waarin duidelijk te lezen valt dat de situatie in Afghanistan steeds gevaarlijker wordt:

[...]

Het aantal burgerslachtoffers stijgt dan ook. Sinds de laatste keer dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het dossier werd onderzocht, is het aantal burgerslachtoffers jaar na jaar gestegen.

De toetsing die verwerende partij maakte, is dan ook niet langer actueel en geenszins aangepast aan de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Uit het EASO-rapport, dat in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is:

[...]

En verder:

[...]

Volgens het administratief dossier is de veiligheidssituatie in de stad Kabul enorm verslechterd met een verhoging van het aantal aanslagen en veiligheidsincidenten in de stad en vele onschuldige burgerslachtoffers als gevolg.

Verzoeker verwijst naar het EASO Country of Origin Report: Afghanistan van januari 2015, dat stelt:

[...]

De grafiek in het EASO-rapport (p. 26) toont een enorme stijging van het aantal burgerdoden.

Verzoeker verwijst naar het *Country Information and Guidance-rapport Afghanistan: Security and humanitarian situation van augustus 2015*, in verband met het stijgend aantal burgerdoden:

[...]

Uit de *COI Focus Afghanistan* die dateert van januari 2015 blijkt dat de situatie in Afghanistan, sinds het terugtrekken van de internationale troepen steeds verslechterd is:

[...]

Ondertussen is de situatie nog verslechterd:

[...] (UNGA, 27 February 2015, p. 4)

[...] (RFE/RL, 12 April 2015)

[...] (Ruttig, 3 May 2015)

[...] (UNGA, 10 June 2015, p. 4)

[...] (UNAMA, August 2015, pp. 1-2)⁸

De Afghaanse overheid kwam in opstand tegen de deportaties van mensen naar het land oorlog.

De Afghaanse minister voor vluchtelingen en terugkeer vindt dat het niet langer verantwoordt is nog meer vluchtelingen terug te sturen. In het rapport van de overheid van het Verenigd Koninkrijk : *"Afghanistan: country information and guidance"* wordt hierover het volgende gesteld:

[...]

Ook de mensenrechtenorganisatie *Human Rights Watch* verzet zich tegen repatriëring naar Afghanistan.

In haar rapport van februari 2015 stelt de organisatie:

[...]

Verzoeker verwijst naar het *Sigar rapport* van het Amerikaanse leger¹¹, waarin met betrekking tot de economische gevolgen van de terugtrekking van de internationale troepenmacht het volgende gesteld wordt:

[...]

Sinds het terugtrekken van de buitenlandse legers uit Afghanistan is de economische situatie nog veel slechter geworden.

Verzoeker is nooit naar school geweest en heeft slechts beperkte werkervaring en geen netwerk in Afghanistan.

Hij zal in onmenselijke omstandigheden moeten overleven in Afghanistan.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd omdat hij gedurende zes maanden dagelijks 30 à 40 minuten ging kuisen op een controlepost van de Afghaanse politie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de activiteiten en de aanwezigheden op de controlepost onaannemelijk vaag zijn voor iemand die er gedurende aan half jaar dagelijks kwam, (ii) zijn verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp en regio evenmin aannemelijk zijn, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop de taliban hem zou hebben bedreigd, (iv) redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij meer moeite zou doen of zich terdege informeren met betrekking tot de door hem ingeroepen feiten en problemen, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de blote bewering dat het afleggen van vage verklaringen een persoonlijkheidskenmerk van hem is, waardoor hieruit niet zou kunnen worden afgeleid dat hij liegt. Verzoeker brengt evenwel geen enkel medisch of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij niet in staat is tot het afleggen van concrete en coherente

verklaringen. Evenmin maakten verzoeker of zijn raadsman tijdens het gehoor enige opmerking dienaangaande. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker zijn profiel van analfabeet zonder enige opleiding niet aannemelijk maakt. Ook legde hij tegenstrijdige verklaringen af over zijn etnie. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij Pashtoun is van etnische origine (administratief dossier, stuk 14, verklaring 6.d), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS stelt dat hij Tadzjieek is en nooit zou hebben gezegd dat hij Pashtoun is (gehoorverslag CGVS, p. 3). Zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden hem in het Dari voorgelezen, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat deze met de waarheid overeenstemmen. Het louter ontkennen van zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op CGVS is geenszins een afdoende verschoning voor deze tegenstrijdigheid. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet of hij tot een bepaalde stam behoort en dat hij verklaart dat hij geen enkele Pashtoun-stam kent, terwijl de meerderheid van de inwoners van zijn dorp volgens hem Pashtounen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker de aan hem doorheen zijn asielprocedure voorgelegde documenten telkens met dezelfde handtekening ondertekende, hetgeen doet twifelen aan zijn beweerde analfabetisme. Gelet op het voorgaande, alsook op het feit dat verzoeker er niet in slaagt doorleefde en concrete verklaringen af te leggen omtrent zijn asielrelaas, dient vastgesteld dat verzoeker zichzelf een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Daarenboven is het geheel onaannemelijk dat verzoeker op de dag dat de taliban naar zijn huis kwam, 's avonds naar zijn oom vlucht en de reeds de volgende ochtend met een smokkelaar zijn land van herkomst verlaat. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat het verlaten van het land van herkomst enige voorbereiding vraagt en dus niet tijdens één nacht kan worden geregeld. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij niet wist waar hij naartoe ging en zelfs niet vroeg hoe zijn reis was geregeld (gehoorverslag CGVS, p. 21). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn reis naar Europa reeds langer had gepland, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker naar een hele reeks rapporten, doch deze hebben betrekking op de situatie in Afghanistan in het algemeen of de stad Kabul in het bijzonder, terwijl *in casu* de veiligheidssituatie dient te worden beoordeeld in de provincie Kabul en meer bepaald het district Chaharasayab. Tevens dient vastgesteld dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dateert van januari 2016, terwijl de door verzoeker geciteerde informatie allemaal dateert van 2015 (behalve waar hij zelf verwijst naar de informatie in het administratief dossier) en zodoende van minder recente datum is. Een lezing van de door verzoeker geciteerde informatie doet bovendien besluiten dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de door verweerder gehanteerde informatie en bijgevolg niet van aard is aan te tonen dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de bestreden beslissing door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER